

ПОКРАЙ ТЕЗИ ПРЕДИМУСТВА, ИНСТИНКТИТ ИМА И СЛАБИ СТРАНИ, КОИТО ПОСТАВЯ ГРАНИЦА ЗА ПО-НАТАТЪШНОТО МУ РАЗВИТИЕ. ТОЙ ИМА КОРЕНИ, КОИТО СЕ СПУСКАТ МНОГО ДЪЛБОКО ВЪВ ФИЛОГЕНЕТИЧНОТО ДИАЛО. ТЪЙМО ПОРАДИ ТОВА, МАКАР ДА ИЗИСКВА И ОБУСЛАВЯ ОПРЕДЕЛЕНО РАЗВИТИЕ НА ЖИВОТИНСКИТЕ "УСЕЩАНЕ", "ПАМЕТ" И "РАЗСЪДЪК", ТОЙ ПРЕДАВА НА ПОСЛЕДНИТЕ ЕДНА ВЪТРЕШНА ОГРАНИЧЕНОСТ, КОЯТО ПРЕЧИ ЗА ПО-НАТАТЪШНОТО ИХ РАЗВИТИЕ. ИНСТИНКТИТ Е СТИХИЕН, СЛЯП, ЛИШЕН ОТ ГЪВЪАВОСТ, НЕСПОСОБЕН ДА СЕ СПРАВЯ С НОВИ УСЛОВИЯ И ЗАДАЧИ. ТОЙ УДРЯ СВОЯ ОТПЕЧАТЪК ВЪРХУ ЖИВОТИНСКИТЕ "УСЕЩАНЕ", "ПАМЕТ" И "РАЗСЪДЪК", КАТО ИМ ПРИДАВА КРАЙНО НИЗКОСЪЗНАТЕЛЕН ХАРАКТЕР. ИНСТИНКТИТ ВОДИ ЖИВОТНОТО И ЖИВОТИНСКИТЕ "УСЕЩАНЕ", "ПАМЕТ" И "РАЗСЪДЪК" КЪМ ЗАКОСТЕНЕЛОСТ. ПО СВОЯТА ПРИРОДА ЖИВОТНОТО НЕ МОЖЕ ДА СИ ИЗРАБОТИ САМОСЪЗНАНИЕ.

ЖИВОТНОТО МОЖЕ ДА ИЗЛЕЗЕ ОТ ТАЗИ ЗАДЪНЕНА УЛИЦА, ДА СЕ ПРЕВЪРНЕ В ЧОВЕК, В КАЧЕСТВЕНО НОВ САМОСЪЗНАВАЩ СЕ СУБЕКТ НА ОТРАЖЕНИЕТО САМО ПРИ ОПРЕДЕЛЕНИ УСЛОВИЯ ОТ ОБЕКТИВЕН И СУБЕКТИВЕН ХАРАКТЕР. ПОЯВАТА НА ЧОВЕКА Е СВЪРЗАНА С ПОЯВАТА НА НОВА, ОБЩЕСТВЕНО-ИСТОРИЧЕСКА СРЕДА, НА НОВА ТЕЛЕСНА ОРГАНИЗАЦИЯ, НА УСИЛЕНО РАЗВИТИЕ НА СЕТИВНИТЕ ОРГАНИ, НА ТЯХНОТО УСЛОЖНЯВАНЕ И УСЪВЪРШЕНСТВУВАНЕ И С ПОМОЩТА НА ОРЪДИЕТО НА ТРУДА. КАТО НАЙ-ХАРАКТЕРНА ОСОБЕНОСТ НА ЧОВЕКА СЕ ЯВЯВА НЕГОВОТО "ЧОВЕШКО" СЪЗНАНИЕ.

ЗА МАРКО СЪЗНАНИЕТО ПО НАЧАЛО Е ОБЩЕСТВЕН ПРОДУКТ. ТОВА ОБАЧЕ НЕ ЗНАЧИ, ЧЕ СЪЗНАНИЕТО Е ПРИСЪЩО САМО НА ЧОВЕКА, ЧЕ ЖИВОТНОТО НЯМА СЪЗНАНИЕ, ЧЕ ЗА ЖИВОТНОТО ОТНОШЕНИЕТО МУ КЪМ ДРУГИТЕ НЕ СЪЩЕСТВУВА КАТО ОТНОШЕНИЕ. НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПРИЕМЕ, ЧЕ ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ СЕ ЯВЯВА КАТО НЯКАКВО ЧУДО, ОТ АБСОЛЮТНОТО НИЩО. НО ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ Е КАЧЕСТВЕНО НОВО СЪЗНАНИЕ. ТО СЕ ХАРАКТЕРИЗИРА С ПАМЕТТА, ЛОГИЧНОТО МИСЛЕНЕ И ФАНТАЗИРАНЕТО.

ПАМЕТТА Е СПОСОБНОСТ ДА УСЕЩАМЕ, ДА ВЪЗПРИЕМАМЕ И ТО ЗАВА, КОГАТО СЕТИВНИТЕ ОРГАНИ СА ПРЕСТАНАЛИ ДА БЪДАТ ОБЕКТ НА НЕПОСРЕДСТВЕНО ДРАЗНЕНИЕ ОТ ВЪНШНИТЕ ПРЕДМЕТИ. В ОСНОВАТА НА ПАМЕТТА ЛЕЖИ ФАКТЪТ, ЧЕ ОТРАЖЕНИЕТО, ВЗЕТО КАТО ВЪТРЕШНО СЪСТОЯНИЕ-СЪВРАЗ, СЕ ОТРЕДЯВА ОТ ВЪНШНИЯ ПРЕДМЕТ, НО НЕ ИЗЧЕЗВА НЕПОСРЕДСТВЕНО СЛЕД ПРЕКЪСВАНЕ НА ДРАЗНЕНИЕТО, А ПРОДЪЛЖАВА ДА ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ ДА СЪЩЕСТВУВА КАТО СЛЕДЪ.

У НАЙ-НИСШИТЕ ОРГАНИЗМИ ПАМЕТТА Е РОДОВО-БИОЛОГИЧНА, У ЖИВОТНИТЕ - РОДОВО-ПСИХИЧНА, А У ЧОВЕКА ДОБИВА ИНДИВИДУАЛЕН И ЛОГИЧЕН ХАРАКТЕР. ПАМЕТТА НЕ Е ПРИСЪЩА САМО НА ЧОВЕКА, НО НЕ Е И КАЧЕСТВО НА ВСЯКА МАТЕРИЯ. ЧОВЕШКАТА ПАМЕТ НЕ БИ МОГЛА ДА СЕ ПОЯВИ АКО НЕ СЪЩЕСТВУВАТ ЗАЧАТЪЦИ НА НЕИНИТЕ ЕЛЕМЕНТИ У ЖИВОТНИТЕ. ДИАЛЕКТИКО-МАТЕРИАЛИСТИЧЕСКОТО СХВАЩАНЕ НА ПАМЕТТА РАЗГЛЕЖДА ПОСЛЕДНАТА КАТО ПРОЦЕС НА РАЗВИТИЕ, ПРИ КОЙТО ЧРЕЗ ДИАЛЕКТИЧЕСКИ СКОКОВЕ СЕ СТИГА ОТ ПРОСТАТА "ОТРАЖА" НА ОТРАЖЕНИЕТО ДО ЛОГИЧНАТА ЧОВЕШКА

ПАМЕТ. ЖИВОТНОТО Е НЕСПОСОБНО ЗА ИСТИНСКО ЛОГИЧНО МИСЛЕНЕ. У НЕГО СЪЩЕСТВУВАТ САМО ДАЛЕЧНИ ПОДОБИИ НА ИНДУКЦИЯ ИЛИ ОПИТ, КОИТО, БЛАГОДАРИЕ НА ТРУДА И ОБЩЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ СЕ РАЗВИВАТ У ЧОВЕКА В ЛОГИЧНО МИСЛЕНЕ.

ПРИ ОПРЕДЕЛЕНИ ОБЕКТИВНИ И СУБЕКТИВНИ УСЛОВИЯ ПАМЕТНИТЕ ОБРАЗИ МОГАТ ДА БЪДАТ НЕ САМО ОСВОБОДЕНИ ОТ НЯКОИ СВОИ КОНКРЕТНО-РЕАЛНИ ОСОБЕНОСТИ, НО И ДОПЪЛНЕНИ И СЪЧЕТАНИ С НОВИ ОБРАЗИ. ПРОЦЕСЪТ, КОЙТО СЪЧЕТАВА ПАМЕТНИТЕ ОБРАЗИ, СЕ НАРИЧА ФАНТАЗИРАНЕ. ФАНТАЗИРАНЕТО СЕ РАЗВИВА ИЛИ ПАСИВНО, НЕСЪЗНАТЕЛНО, НЕПРЕДНАМЕРЕНО, ИЛИ ТВОРЧЕСКИ, СЪЗНАТЕЛНО, ПРЕДНАМЕРЕНО. ПРИ НАУЧНОТО И ХУДОЖЕСТВЕНО ФАНТАЗИРАНЕ ЧОВЕК СИ ПОСТАВЯ И РАЗРЕШАВА НАУЧНИ ИЛИ ХУДОЖЕСТВЕНИ ЗАДАЧИ. ТАКА ТОЙ СЕ ПРОЯВЯВА ВЪВ ВИСОКА СТЕПЕН КАТО АКТИВЕН, ТВОРЧЕСКИ СУБЕКТ. ВСЯКА ХИПОТЕЗА, ВСЯКИ ХУДОЖЕСТВЕН ОБРАЗ, ВСЯКИ ПРАКТИЧЕСКО-ТВОРЧЕСКИ ПЛАН Е В ПО-ГОЛЯМА ИЛИ ПО-МАЛКА СТЕПЕН ДЕЛО НА ФАНТАЗИЯТА. БЕЗ ФАНТАЗИРАНЕТО ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ БИ БИЛА ОБЕКТИВНО ВЕРНА, НО КРАЙНО БЕДНА, НЕПОДВИЖНА, ОГРАНИЧЕНА, НЕ БИ МОГЛА ДА ИЗЛЕЗЕ ОТ СЛЯПАТА УЛИЦА, В КОЯТО ЗАТЪВА "МИСЪЛТА" НА ЖИВОТНОТО. РАЗБИРА СЕ, ФАНТАЗИРАНЕТО КРИЕ В СЕБЕ СИ ОПАСНОСТТА ЗА ОТЛИТАНЕ ОТ РЕАЛНАТА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ КЪМ НЕДЕЛНИ ОБРАЗИ. ТАКОВА ФАНТАЗИРАНЕ МЕЖЕ ДА БЪДЕ НЕ САМО БЕЗПОЛЕЗНО, НО И ВРЕДНО.

ЖИВОТНОТО НЕ Е ЛИШЕНО ОТ ВСЯКА ФАНТИЧНО-ПРЕДСТАВНА СПОСОБНОСТ. ТО ЯВЯВА НАСЪНЕ, ИЛИ СРЕЩУ ПРЕДМЕТИ, КОИТО МУ СЕ СТРУВАТ ПОДОБНИ НА ЖИВОТНИ ИЛИ ХОРА. НО ЖИВОТНОТО ФАНТАЗИРА ПАСИВНО, Т. Е. НЕСЪЗНАТЕЛНО И НЕПРЕДНАМЕРЕНО. А НЕ АКТИВНО И ТВОРЧЕСКИ. ПРЕХОДЪТ МЕЖДУ "ФАНТАЗИРАНЕТО" НА ЖИВОТНОТО И РАЗУМНО-ТВОРЧЕСКАТА ФАНТАЗИЯ НА ЧОВЕКА НИ ПОКАЗВА ОЩЕ ВЕДНАЖ ПЪТЯ НА РАЗВИТИЕТО, КОЙТО ВОДИ ОТ ЖИВОТИНСКОТО, ПОЛУСЪЗНАТЕЛНО, ПОЛУАКТИВНО И РОДОВО-ИНСТИНКТИВНО ОТРАЖЕНИЕ НА ПРИРОДНАТА СРЕДА КЪМ СЪЗНАТЕЛНОТО, АКТИВНОТО, ОБЩЕСТВЕНО-ИНДИВИДУАЛНОТО И ЛОГИЧЕСКИ ТВОРЧЕСКОТО СЪЗНАНИЕ, ОТ ЖИВОТНОТО